

Παναγιώτης Μπάρκας

Περικαί

στοχασμοί

1980-1991

2009.....

Περιεχόμενα

1. Εισαγωγή	5
2. Μεταμόρφωση....	6
3. Νόημα ζωής	7
4. Ιδιαίτερη Πατρίδα	8
5. Ο πόνος για την Πατρίδα	10
6. Συλλογισμός για το φως του Φεγγαριού	11
7. Νικητές στο θάνατο της ελπίδας	12
8. Η ζωή και ο θάνατος	13
9. Μπαλάντα μνήμης στη ζωή	14
10. «Ελλιπής» αφιέρωση	16
11. Με τον Ρίτσο στη Μονεμβασιά	17
12. Όταν σαπίζει η ελπίδα	18
13. Φοβούμαι μη σε κλέψουνε	19
14. Άρωμα αυγής	20
15. Μνήμες από τον δρόμο τον παλιό	21
16. Η παλιά σοφή κουβέντα	22
17. Η αγάπη σε κάνει ποιητή	23
18. Η διάσταση της αγάπης	24
II	25
19. Ληξιπρόθεσμο συνοικέσιο	26
20. Ανάγνωση αγάπης	27
21. Αγάπη και Χάρος	28
22. Ζηλεύω τον Ήλιο	29
23. Αγάπη με τύχη στις μπαλάντες	30
24. Το ζύγι και η αγάπη.	31
25. Βαρύτερη είναι η αγάπη	32
26. Το μαξιλάρι της ελπίδας	33
27. Νεκρό τοπίο	34
28. Ο έρωτας	35
29. Η αγάπη δε ζει στο παρελθόν	36
30. Επίμονο ταξίδι προς Ιθάκη	37
31. Έρωτας vs αγάπη	38
32. Άδειο βαγόνι στη βροχή	39
33. Στης καρδιάς «την ολόμαυρη ράχη»	40
34. Προς τη δική μου Ιθάκη	41
35. Το καΐκι μου	42
36. Δίνοντας στα όνειρα αγκαλιά	43
37. Ερωτικός μονόλογος δεν κλείνει πληγή	44

38. Ηρεμία αγάπης	45
39. Ο χωρισμός του «πρέπει»	46
40. Τι να της κάνω της καρδιάς (κατά το λαϊκό τραγούδι)	47
41. Περιμένω στα όνειρά σου	48
42. Το μαγικό κλειδί	49
43. Του έρωτα να σαι παιδί	50
44. Στον ουρανό στο Φεγγάρι, στ άστρα	51
45. Ουρανό σβήσε Φεγγάρι και άστρα	52
46. Το μακρινό αστέρι	53
47. Ερωτική εξομολόγηση	54
48. Αεράκι αναστεναγμών	55
49. Οδυσσέας στις Κίρκης το νησί	56
50. Βάλσαμο ζωής	57
51. Χαμόγελο που λαγιάζει τον πόνο	58
52. Σκεπασμένα όνειρά με νεκρές ελπίδες	59
53. Φτερούγες στην ελπίδα	60
III	61
54. Αντίθεση παραλλήλων	62
55. Το κύμα και η αγάπη	63
56. Βοήθα με να σε μισώ	64
57. Βλασφημία Αγγέλων	65
58. Συμπαράσταση νεκρών	66
59. Ο Δεκέμβρης μπήκε στην αγάπη	67
60. Αργεί να ξημερώσει	68
61. Ατυχής αγάπη	69
62. Λαβωμένη αγάπη	70
63. Όταν στεγνώσει ο ουρανός	71
64. Τα μάτια σου η ελπίδα	72
65. Ελπίδα	73
66. Ξεροπόταμος σε Καλοκαίρι τα φιλιά	74
67. Έρωτας είναι...	75
68. Τα άστρα χαμηλώνω	76
69. Ουράνιο τόξο	77
70. Ερωτική εγγύηση	78
71. Μόνο στα όνειρα σ αγγίζω	79
72. Αν δεν ερχόσουν εσύ	80
73. Ερωτικό στιγμιότυπο	81
74. Ασπίδα στην αγάπη	82
75. Η νίκη του φόβου	83
76. Απατηλή ηρεμία	84
77. Εσύ.	85
78. Δίλημμα	86

79. Του έρωτα το στίγμα	87
80. Μισογεμάτο ποτήρι	88
81. Μόνο εσύ	89
82. Βαριαναστεναγμός	90
83. Τα λόγια δεν πείθουν αν δε θες	91
84. Να πείσω την ελπίδα να ελπίζει	92
85. Η ενοχή του έρωτα	93
86. Γέννημα καρδιάς	94
87. Η Κίρκη	95
88. Είσαι παντού και πουθενά	96
89. Σβησμένη αγάπη	97
90. Όνειρο διπλωμένο στα δύο	98
91. Οι στίχοι δεν φτιάχνουν ποίημα	99
92. Η φυγή	100

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Πρόκειται για μια ποιητική συλλογή, δική μου, χωρίς ιδιαίτερες καλλιτεχνικές επιδιώξεις.

Τα ποιήματα της συλλογής έρχονται από μακριά, για να εκφράσουν το διαχρονικό ΕΓΩ μου και κυρίως τις σταθερές μου αρχές αναφορικά με εκείνες που εγώ καταλογίζω ουσιαστικές αξίες της ζωής !

Στην περίπτωσή μου, θέλω να πιστεύω ότι η ποίηση και ο στίχος έχουν σχέση με την εξωτερίκευση ευαίσθητων στοιχείων της ζωής που σημαδεύουν την ουσία της, ή την στάση του δημιουργού έναντι των καιρίων αξιών της ζωής, όπως είναι η αγάπη, (όχι απλώς η ερωτική), οι σχέσεις του ατόμου με το οικείο περιβάλλον, με την πατρίδα, με τη φύση....

Βασική προϋπόθεση και σε ποιήματα που μοιάζουν ως αφιερώματα, ή είναι τέτοια, είναι η κοινωνική διάσταση συγκεκριμένων καταστάσεων. Και αντίστροφα, εκφράζουν τους κοινωνικούς περιορισμούς στην ελευθερία των αισθημάτων, που σημαδεύουν την πραγματική προσωπική ελευθερία, δημιουργώντας έτσι την δραματική εικόνα (όχι την απαισιόδοξη), που συνεχίζουν να βιώνουν τα πραγματικά, ειλικρινά και υπερχρονικά ελεύθερα αισθήματα.

Υπό την οπτική αυτή γωνία, ο λυρισμός μοιάζει να είναι απόρροια δραματικών βιωμάτων. Ωστόσο, ενώ διαφαίνονται πλήθος συγκεκριμένων αναφορών, τα ποιήματα απευθύνονται σε συγκεκριμένες κατηγορίες αναγνωστών.

Έτσι, θέλω να πιστεύω ότι ο κάθε αναγνώστης θα βρει στα ποιήματα της συλλογής δικά του βιώματα, πράγμα που θα σφραγίσει και την επιτυχία τους.

Δεν το κρύβω ότι, ενώ γράφτηκαν σε διαφορετική χρονική περίοδο, ενώ πολλά άλλα έχουν χαθεί, η πλειοψηφία των ποιημάτων είναι γνωστά σε στενά και οικεία περιβάλλοντα. Ήταν μάλιστα η δική τους παρότρυνση για να δουν το φως της δημοσιότητας, όταν προσωπικά επίμενα να παραμείνουν ως προσωπική εμπειρία και κειμήλιο.

ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ....

Τα δέντρα πήραν την μορφή του αέρα.
Ο αέρας έφυγε από αυτά.
Τα λόγια παίρνουν την μορφή του ανθρώπου.
Οι άνθρωποι χάνονται από τη γη.
Η ζωή έχει ανάγκη από τη μορφή της
αγάπης.
Την αγάπη στην κούνια πνίγουν οι αδαείς

ΝΟΗΜΑ ΖΩΗΣ

Το Καλοκαίρι αγαπάω τη θάλασσα
Για τη θέρμη του Ήλιου.
Το Χειμώνα πηγαίνω δίπλα της
Για να νιώσω τη ζωή της φύσης.
Να νιώσω τ' αρχαία γνωμικά:
«Στη λευτεριά δεν ταιριάζουν δεσμά!»
«Τους λυτρωμένους ανθρώπους θα βρεις,
Στο πέλαγος των ελεύθερων ιδεών.»
Να μάθω από τα κύματα να νικάω
Την αδικία της ζωής με επιμονή.
Και όπως η θάλασσα δεν αλλάζει,
χρώμα και φως,
Ούτε και εγώ θα μπολιάσω,
Γλώσσα και κώδικα ταυτότητας.
Όπως το κύμα πεισμώνει στην αγκαλιά
του βράχου
Παλιρροϊκός θα είμαι κοντά σου,
Με μια δέσμη χρωμάτων φτιαγμένη,
Από τις ακούραστες ηλιαχτίδες της
αγάπης.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Η Πατρίδα μας ! Μια χούφτα μύες και νταμάρια,
σε σκελετούς γερόντων που κρύβουν τα μάτια,
για να μη τους διαβάσουν ...οι άλλοι το φόβο.

Η Πατρίδα μας, ζει ακόμα στην ορμήνια
του Αγίου Κοσμά.

Στήνει στον περίβολο των χωριών σταυρούς....

Να τη φυλάξουν, όπως τότε, από τους
αντίχριστους.

(Όταν, οι δικοί μας πασάδες, έκαναν την
Πατρίδα τσιφλίκι.)

Να φυλάξουν την παγωμένη ελπίδα
στα απλωμένα μάρμαρα, εκεί στα νεκροταφεία,
όπου κείτονται χαρούμενοι οι νεκροί, επειδή,
η Πατρίδα δεν πέθανε όταν εκείνοι ήταν
ζωντανοί...!!

Οι ελάχιστοι νέοι στην Πατρίδα μας,
σαν υγρό σε φιάλη.

Φτιάχνουν το ανάστημά της στα μέτρα
που θέλουν οι άλλοι.

Στην πατρίδα μας, τα μετρημένα παιδάκια,
οι μικρότεροι όμηροι στην ιστορία,
αντιστέκονται στον γενιτσαρισμό.

Ψάχνουν να φυτέψουν στην ψυχή
ένα ριζάρι αντοχής,
ένα στήριγμα για να ξεθαρρέψει η ελπίδα.

Η Πατρίδα μας, ιστορία γενόμενη
με στόμια πληγών

Ανοιγμένων από χέρια με νταμάρια τριχιές,
των δήμιων θηλές.

Δεν μιλούν,
μόνο στάζουν αίμα, δάκρυ, πόνο, οργή, καημό,
Προσπαθούν να αποβάλουν την προδοσία,
χωρίς να δείξουν με το δάχτυλο τους προδότες.
Τα μελτέμια κάνουν λάδι

για να κρατήσει αναμμένο,
το αιώνιο καντήλι της Πατρίδας.
Σφίγγουν τα χείλη για να μη απαντήσουν,
στη μητρική ειρωνεία.
Βογκούν απελπισμένα μήπως φοβηθούν
οι μεγάλοι
και την Πατρίδα δε σβήσουν εντελώς
από το χάρτη.
Και νιώθουν να τρέμει το φυλλοκάρδι σαν
θωρούν, τα τέκνα της Πατρίδας
σε ζεστούς καναπέδες εκεί στα ξένα,
να αναζητούν το επόμενο ρούχο
για το νέο πανηγύρι.
Και λένε, τι ειρωνεία,
σαν εκείνα φωνάζουν μπροστά στο γυαλί
Ζήτω η Πατρίδα, ζήτω η μικρή Αδερφή!!

20 Νοεμβρίου 2018

Ο ΠΟΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

Αντικρίζω κάποιους να μασούν στο στόμα
την πατρίδα, σαν ένα κομμάτι κρέας
και θέλω βαθιά μεσ' την ψυχή να κρύψω τον Έλληνα.
Βλέπω κάποιους που ειλικρινά αναζητούν κίνητρα
για να αγαπήσουν την πατρίδα
και ξανά πονάω
για την απύσχα αυτογνωσία τους
για τα χάλκινα, αντί χρυσών, σύμβολα
που βρίσκουν να προβάλλουν....

**ΣΥΛΛΟΓΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ
ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ**

Όλοι θαυμάζουμε το φεγγάρι,
Κανείς όμως δεν θέλησε να πει
Το φως της λάμπης του είναι κλεμμένο!!!

ΝΙΚΗΤΕΣ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

Πώς έγινε και τη μοίρα αναγκάσαμε,
Να ζούμε αδρανείς στο θάνατο του τόπου μας
Και η κάθε αντίσταση να γίνεται συντρίμια;!

Πώς έγινε οι δολοφόνοι από ίδιο αίμα,
Να χάσκουν νικητές στο θάνατο της ελπίδας;
Στεφάνι δόξας στο λαιμό κρεμούν
Και σωτήρες της πατρίδας τους καλούν;!

Πώς έγινε και τα μάτια που αγαπάς,
Να σε κοιτάζουν ύποπτα;!
Να δυναμώνει ο στίχος σε πένθιμο ρυθμό,
Η νότα ακουμπημένη στο ηλιοβασίλεμα
Και η πινελιά στο μαύρο της νύχτας;!

Πώς έγινε το σταυρό σου
Να σταυρώνουν αλύπητα,
Οι ομηροκρατούντες της πίστης
Και της Πατρίδας σταυροφόροι;!

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ.

Η ρίζα του δέντρου της ζωής
Απλωμένη στην καρδιά του θανάτου.
Μεγαλώνει υγιέστατο δεντρί
Για να θρέψει το σώμα του Χάρου.

ΜΠΑΛΑΝΤΑ ΜΝΗΜΗΣ ΣΤΗ ΖΩΗ

Οι άγιοι σου όρισαν τα χρόνια της ζωής
Και συ ασάλευτα βάδιζες στωική,
Διαλέγοντας μόνο τη μέρα της φυγής
Και ήταν Μεγάλη Παρασκευή.

Εσύ που γνώριζες με πίστη
Το θάνατο και τη ζωή,
Στο σώμα η σκληρή δοκιμασία,
Για να είναι ελεύθερη η ψυχή.

Δεν ένιωσα ποτέ το φυγίο σου.
Στο φως, τον αέρα, τη βροχή
απλώνεις την αύρα της στοργής.
Αλλάζεις τη στράτα του κακού.
Πόρτα ανοίγεις στη
χαραμάδα του καλού.
Πυξίδα βάζεις
στο μονοπάτι της ελπίδας.
Τη δύναμη αντλώ στη ζωή
στη δική της ανηφόρα, τη σκληρή.

Πλάι στο άσβηστο 'κόνισμα,
στις νύχτες και στο ξύπνιο,
με τους Άγιους μιλούσες,
όπως με μια φίλη θνητή
στης γειτονιάς τον κήπο.
Σε ορμήνευαν,
για να σώσεις,
ψυχές και ζωές,
γάμους και πονεμένους.
Σου έλεγαν να πιστεύεις,
οι εκκλησιές θα ανοίξουν ξανά
και στον οντά η Παναγιά
θα λάβει τη θέση που είχε,
νικώντας πια οριστικά
τον άθεο Εμβέρι.
Κάθε γιορτή και Κυριακή

έκανες εκκλησία,
ένα δωμάτιο του σπιτιού
με μια εικόνα μόνο,
με ένα κερί που έφτιαχνες
με τα δικά σου χέρια
και από Αθήνα ιερείς
σε ήχους ραδιοφώνου.
Κάθε Μεγάλο Σάββατο,
την Κυριακή του Πάσχα
δρόμους σοκάκια ράντιζες
τσόφλια βαμμένα κόκκινα,
κρατώντας έτσι ζωντανό
της Αγιά Σοφιάς το μύθο
και ας γύρω τα πάντα έσκιαζε
η κόκκινη φοβέρα.

Μεταξύ πίστης και Πατρίς
την πίστη είχες σημαία.
Η άπλα της Ελλάδας μας
στα μήκη της καρδιάς σου.
Η γεωγραφία της έδενε,
σε μύθους, σε τραγούδια.
Τραβούσε χορό ο Όμηρος
των τραγικών τις μούσες.
Κι οι κλέφτες ήταν όλοι εκεί,
με τάφους στα τραγούδια.
Κορώνα πάντα η Αγιά Σοφιά
του Σολωμού ο ύμνος.

Χρόνο δεν είχες πάντοτε.
Περίσσευε, το πόσι σου να δέσεις.
Το κόνισμα, η σκληρή δουλειά,
δεν μπόδιζε να ανάψεις.
Και πάντα χρόνο έβρισκες
σωστά να αναθρέψεις
τα τέκνα σου που ήθελες
πιο πάνω κι απ τη ζωή σου.

«ΕΛΛΙΠΗΣ» ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Δεν θα ήταν αυτό το ΕΓΩ
αν μαζί του κάθε στιγμή
δε ζούσες εσύ.
Βρήκες ένα βράχο
και του 'δωσες ψυχή.

.....

ΜΕ ΤΟΝ ΡΙΤΣΟ ΣΤΗΝ ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑ

Συνάντησα τον Ρίτσο, τον ποιητή,
στη βεράντα του σπιτιού του στην Μονεμβασιά,
μελαγχολικό όσο ποτέ και πουθενά.
Ρυάκι από ξέρασμα μπρούντζου,
στο μέρος της καρδιάς
σφράγιζε την μελαγχολία του
στο υλικό αθανασίας
του αφηλού μετώπου, των σφαλισμένων
χειλιών,
των μηνυμάτων των ματιών, των...
Κάτω από τα πόδια μας,
στην πύλη του κάστρου,
δεκάδες ξένες γλώσσες
θαύμαζαν την πατρίδα του.
Και ο Ρίτσος εκεί μοναχικός μου έλεγε:
Δεν έδωσα στην Μονεμβασιά μου, όσα εκείνη,
με προίκισε για να κάνω περήφανη την Ελλάδα.

ΟΤΑΝ ΣΑΠΙΖΕΙ Η ΕΛΠΙΔΑ

Οι δρόμοι παγεροί και άδειοι.
Η νύχτα ασήκωτη στενάζει.
Το βλέμμα σκοντάφτει
Στο πηχτό της σκοτάδι.
Τα παράθυρα της πόλης
Μύρια τυφλά μάτια,
Κάτω από στέγες γκρίζες.
Το χιόνι στα βουνά, μαυρισμένο.
Ο ουρανός στον πάγο βαΐσμένος!
Είναι η γεωγραφία της ψυχής μου
Όταν σάπισε η ελπίδα
Στη νύχτα του Σαββάτου, χωρίς αυγή

ΦΟΒΟΥΜΑΙ ΜΗ ΣΕ ΚΛΕΨΟΥΝΕ

Στην αγάπη την καρδιά φυλαχτό
Την ψυχή έχω βάλει μαξιλάρι
Τα λόγια δεν φτάνουν για να πω
Όσπου φτάνει η αγάπη η μεγάλη.

Τα αστέρια κοντά σου πρόπουν
Ο Ήλιος χλωμός αν δεν γελάς
Τα άνθη της Άνοιξης δε θέλουν
Να δουν της ψυχής την ομορφιά.

Σου έλεγα πως έλαμπες σαν Ήλιος, σαν Φεγγάρι
Μου έδειξες την ομορφιά 'από σένα έχουν πάρει
Στον κόσμο όλο θα το πω και θα το μολογήσω
Φοβούμαι μη σε κλέψουνε και τότε
 πώς θα ζήσω.

ΑΡΩΜΑ ΑΥΓΗΣ

Σε κάθε κύτταρο μεσ την ψυχή
Χρώμα και άρωμα αυγής
Έσπειρες με ευλάβεια εσύ
Μα έφυγες κάποια στιγμή.

Πίσω η εικόνα μεγαλώνει
Μαλλί να λάμπει σαν μετάξι
Στο αφηλό λαιμό απλώνει
Το χάδι ο χρυσός καταρράκτης.

Χαμόγελο σε χείλη κερασένια
Στο μάγουλο η μικρή ελιά
Δίνουν στα μάτια τα ασημένια
Την όλη λάμψη της καρδιάς.

Η ΠΑΛΙΑ ΣΟΦΗ ΚΟΥΒΕΝΤΑ

Τους φίλους να έχεις καλύτερους από σένα
Λέει μια παλιά σοφή κουβέντα.
Εγώ την αγάπη διάλεξα καλύτερη από μένα
Και μαθήματα ζωής λαμβάνω κάθε μέρα.

Η ΑΓΑΠΗ ΣΕ ΚΑΝΕΙ ΠΟΙΗΤΗ

Θυμάμαι στο μάθημα έχω πει,
Απ' τα βάθη της ψυχής ο ποιητής
Τους μαγικούς στίχους ανεβάζει,
Ένα βαθύ αίσθημα να εκφράσει.

Δεν ήξερα μια μέρα ποιητή
Θα μ' έπλαθε η δική σου αγάπη!

Η ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ξέρει να είναι ειλικρινή
Να χτίζει Άνοιξη παντοτινή
Περίσσια στολίδια τα μισεί.
Τον πόνο αντέχει πιο πολύ.
Είναι μια πόρτα ανοιχτή
Σε σκέφτεται κάθε στιγμή
Είναι μονίμως η τυφλή
Όταν ζητάει το φιλί
Ποτέ δεν ψάχνει για να βρει
Αιτίες να απομακρυνθεί
Ξέρει να χαρίζει τα όποια λάθη
Γιατί είναι όλα από αγάπη.

II

ΛΗΞΙΠΡΟΘΕΣΜΟ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΟ

Το βελούδο της καρδιάς δεν είναι
χαρτομάντιλο.....
Να σκουπίζεις τα χείλη όποτε τα λερώνεις
σε ξένα χείλη!!
Ούτε η αγάπη ληξιπρόθεσμο συνοικέσιο....!
Που αγνοεί της καρδιάς το υπομένω.
Όποιος δικά του έχει αυτά τα δυο,
Ας μη περιμένει καλύτερα άλλο τραίνο.

ΑΝΑΓΝΩΣΗ ΑΓΑΠΗΣ

Την αγάπη την κρυφή
από τα χείλη δε θα μάθεις
μόνο η καρδιά μπορεί
στα μάτια να διαβάσει!

ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΧΑΡΟΣ

Η ζωή το Χάροντα αγναντεύει
Και απέναντι η αγάπη προκαλεί.
Το πείσμα του Χάρου, για να φέρει
Αντοχές στις θλίψεις της ζωής.

ΖΗΛΕΥΩ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

Πανσέληνο ...

Ξεκρέμασα το φεγγάρι να μη βλέπει τον Ήλιο,

Για να κρύψω απ' αυτόν το πρόσωπό σου.

Χαράζει...

Το φως του Ήλιου με περίσσιο θράσος,

Θα χαϊδέψει το κορμί σου

Ενώ εκείνο ξέγνοιαστο

Δίνει ευτυχία στα λευκά σεντόνια!

ΑΓΑΠΗ ΜΕ ΤΥΧΗ ΣΤΙΣ ΜΠΑΛΑΝΤΕΣ

Έστειψα τον λυρισμό απ' όλες τις μπαλάντες
Και δεν έφτασε να σου πω το δικό μου σ αγαπώ!
Πήρα από τις μπαλάντες όλα τα χρόνια,
αντοχής της αγάπης,
Για να πείσω την καρδιά να υπομένει...
Αναστέναξα και τα καράβια στάθηκαν,
όπως στις μπαλάντες.
Στάθηκε και το άλογο που σε πάει
σ άλλη πόρτα, πέτρινη!
(Τέτοιο άτι οι μπαλάντες δεν έχουν)
Με το γρίβα της μπαλάντας τρέχω να προφτάσω
τον χωρισμό.
Ένα πουλί που φτερουγίζει στις μπαλάντες,
μου λέει με στοργή
Στην Ιθάκη μου Πηνελόπη δεν θα βρω.
Και ο γέρο γρίβας ερμηνεύει το χρησμό:
«Η αγάπη σου έχει τύχη μόνο στις μπαλάντες!»

ΤΟ ΖΥΓΙ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ.

Την αγάπη βάλανε στο ζύγι
Εκείνο απόχτησε ψυχή.
Τα νούμερα μπέρδεψε στο δείκτη
Και είπε με ψηλή φωνή.

Στάρι, χρυσός δεν είναι η αγάπη,
Να τα ζυγίζουν μέρα νύχτα κάποιοι
Μήτε πόνος και καημός,
Της ζωής είν'αστερισμός!

ΒΑΡΥΤΕΡΗ ΕΙΝΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

Πήραν το ζύγι απ' τα παλιά
Να δουν τι είναι πιο βαριά
Την αγάπη βάλαν αριστερά.
Τα άλλα όλα στη δεξιά.

Το ζύγι πάει αριστερά
Τρόμαξαν όλοι στη δεξιά.
Είπαν την αγάπη τυφλή
Ακατανίκητη, ιερή

Δεν την σκοτώνουν οι καημοί
Διλήμματα, αναστεναγμοί .
Αρκεί να είναι αληθινή
Και της αρκεί ένα φιλί.

Τότε απλώνει τα φτερά
Χωράει τον κόσμο όλο.
Ξέρει και δίνει τη σειρά
Στο χρέος και στον πόνο

ΤΟ ΜΑΞΙΛΑΡΙ ΤΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ

Κάθε νύχτα βάζω την ελπίδα μαξιλάρι
Αύριο, λέω..., ο ύπνος να με πάρει.
Η μέρα κλεψύδρα πλάνη μαγική,
Στη νύχτα φέρνει την ελπίδα νεκρή.

Σε υπόγεια σήραγγα σκοτεινή
Σπρώχνω το βαγόνι της αγάπης
Στο φως η ανηφόρα με οδηγεί
Μα, δεν βλέπω τη δική μου Ιθάκη.

ΝΕΚΡΟ ΤΟΠΙΟ

Κύμα στο βράχο η αγάπη μου επιμένει
Να σβήσει κάθε πίκρα στο δικό της τάσι
Την αγάπη σου σπρώχνει ένα ρυάκι
Και ένα-ένα τα φιλιά στερεύεις

Ο ΕΡΩΤΑΣ

Ο κόσμος γύρο μας τα τείχη
Της φυλακής μας τα ψηλά
Και εμείς οι ίδιοι τα δεσμά
Του έρωτα η τύχη

Ο έρωτας είναι αετός,
Ελεύθερος και δυνατός.
Τον κλείσαμε σε φυλακές,
Μη ψάχνουμε ωραίες στιγμές.

Ο έρωτας είναι ιερός,
Ποιος αγαπάει ξέρει.
Θέλει θυσίες ο καρπός,
Του έρωτα το ταίρι.

Ο έρωτας είναι ο ανθός,
Ποιος αγαπάει και θέλει,
Πατάει πάνω στον καημό,
Και το φιλί το παίρνει.

Η ΑΓΑΠΗ ΔΕ ΖΕΙ ΣΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Την αγάπη μη πας,
Στον αναμνήσεων τα κελιά,
Να φθάνει στο σήμερα
Σαν πεσμένα φύλλα,
Πριν την παγωνιά.

Στα κελιά της ψυχής
Ο έρωτας δε ζει.
Την καρδιά σκουριάζει,
Σπάει σα γυαλί.
Γι' άλλο στέκι θα φύγει,
Για λίγη στοργή.

ΕΠΙΜΟΝΟ ΤΑΞΙΔΙ ΠΡΟΣ ΙΘΑΚΗ ...

Κάθε βράδυ με πλοίο την αγάπη
Έφτανα βέβαιος στη δική μου Ιθάκη
Στο δρόμο δεν υπήρχε εμπόδιο κανένα
Έχω ψυχή ελεύθερη και για καρδιά εσένα.

Την καρδιά μου σ' άπλωνα απαλό μαξιλάρι,
Σε νύχτες με αστροφεγγιά, ο ύπνος να σε πάρει.
Στην αυλή σου έσπερνα αγάπης καρπούς,
Λουλούδια να βγάλουν γεμάτο ανθούς.

Θα συνεχίσω επίμονα ταξίδι προς Ιθάκη.
Και αν η Πηνελόπη μου τολμήσει να αρνηθεί,
Εγώ ορίζω ως δρόμο της τον πόνο της αγάπης,
Αόρατη θεότητα στο πλευρό της θα με βρει.

ΈΡΩΤΑΣ Vs ΑΓΑΠΗ

Χωρίς νέκταρ η μέλισσα
Που να το βρει το μέλι.
Και αν αργήσ' η Άνοιξη
Λουλούδια ποιος θα φέρει;

Χωρίς φίλι του έρωτα
Αγάπη δεν ριζώνει.
Κι ας έχει ρίζα στην καρδιά,
Γρήγορα μαραζώνει.

ΑΔΕΙΟ ΒΑΓΟΝΙ ΣΤΗ ΒΡΟΧΗ

Η αγάπη μου, στα όνειρα έχει τύχη,
Τα όνειρα στοιβάζω σε μια άκρη,
Σκονισμένα στις ζωής το φράχτη,
Η ψυχή τους από μέσα δε λείπει.

Τις αποστάσεις καθημερινά μεγαλώνεις
Τα αισθήματα ένα-ένα σκοτώνεις
Ως φόβο την αγάπη βιώνεις
Τη λησμονιά, χτίσμα μέσα σου ορθώνεις .

Το βλέπω φεύγεις, δική μου ευχή,
Ευτυχισμένη όπου και νασαι!
Μη με λυπάσαι και μη θυμάσαι
Το άδειο βαγόνι στη βροχή

**ΣΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
«ΤΗΝ ΟΛΟΜΑΥΡΗ ΡΑΧΗ»**

Η διασκευή στίχων ως απόδειξη δράματος.

Στης καρδιάς την ολόμαυρη ράχη,
Περπατώντας η αγάπη μονάχη.
Τραγουδά σιωπηρά, δε θρηνεί
Και στην κόμη στεφάνι φορεί,
Γινωμένο από άνθη ζωής,
Που 'χαν μείνει στην άδεια ψυχή.

Τον πόνο βαρύ στα πανιά της νιώθει,
Φουσκωμένα με γλυκές αναμνήσεις.
Σκοτεινό η νύχτα όλο με σπρώχνει,
Ακυβέρνητο στη θύελλα, καΐκι.

Στο τηλέφωνο, στην άορατη κλωστή
Κρεμασμένη η ελπίδα της αγάπης.
Εκεί ψάχνεις την αιτία της φυγής,
Δεν ψάχνει για συμπόνια το δάκρυ.

ΠΡΟΣ ΤΗ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΙΘΑΚΗ

Με την καρδούλα καΐκι κάθε βράδυ,
Στο γιαλό της αγάπης ταξιδεύω.
Πηγαίνω προς την δική μου Ιθάκη.
Στο πέραςμα σειρήνες ημερεύω.

Η Πηνελόπη μου είναι στην ακρογιαλιά.
Το Φεγγάρι βαστά στο πρόσωπό της.
Με Ήλιο πυρώνει την καρδιά.
Στωική περιμένει τον άνθρωπό της.

Οδυσσέας εγώ, με σπασμένο καράβι,
Δεν χάνω την Ιθάκη από μπρος.
Οι μπόρες στόχο μ' έχουν κάνει,
Στην αγάπη πάω ολοταχώς.

ΤΟ ΚΑΪΚΙ ΜΟΥ

Την αγάπη μου έχω καΐκι της ζωής
Τα φύλλα της καρδιάς του βάζω πανιά
Ιστό το λόγο μου στην κάθε του στιγμή
Στο πέλαγο του χρόνου πάει με σιγουριά

Ένα πανέρι σου φέρνω γεμάτο άνθη
Τους ανέμους δαμάζω να φθάσω γοργά
Στο ουράνιο τόξο περιμένει η αγάπη
Είναι παντού και είμαι κοντά της.

ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΑΓΚΑΛΙΑ

Ελεύθερα ζούσαν σε μια καρδιά
Έρωτας μαζί και αγάπη.
Δεν υπήρχε φοβέρα καμιά,
Μήτε εμπόδιο, μήτε φράχτης.

Ήθελαν την αγάπη να ζούσαν,
Στου έρωτα τη ζάλη να τη μεθούσαν.
Δεν ήθελαν άλλοι να την πατούσαν
Και άλλοι ως δράμα να μολογούσαν.

Περίμεναν τη μπόρα να περάσει,
Κρατώντας τον έρωτα σφιχτά.
Μες την καρδιά να αγαλλιάσει,
Δίνοντας στα όνειρα αγκαλιά.

Δεντρί στην έρημο αυτή η αγάπη,
Νερό δεν έφερνε ο έρωτας άτι.
Ζούσε το δεντρί μόνο με αίμα,
Από τις καρδιές που είχαν γίνει ένα.

**ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΔΕΝ ΚΛΕΙΝΕΙ
ΠΛΗΓΗ**

Όλα μου θυμίζουν μικρά κι αγαπημένα
Πράγματα δικά σου που ζήσαμε μαζί
Μπροστά είναι λίγα κεριά αναμμένα
Πίσω φέγγουν αναμνήσεις και εσύ

Η αγάπη μου ζει του φεγγαριού την όψη
Τον Ήλιο έκλεψες με τη Δύση μαζί.
Δεν βρίσκω γιατρεία την αγάπη να σώσει
Ερωτικός μονόλογος δεν κλείνει πληγή.

ΗΡΕΜΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Σιδερόβεργο κλουβί
έφτιαξες στην αγάπη
Τέσσερις τοίχοι τρανταχτοί
Να σε κρατούν μονάχη.

Πόρτα αόρατη ανοιχτή
Είν' της καρδιάς τα φύλλα
Έχει την άπλα της ψυχής
Της Άνοιξης τα κρίνα

Η αγάπη λιώνει σίδηρα
Τρυπά βουνά και βράχια
Στ' αγκάθια νιώθει ήρεμα
Για ένα φιλί μονάχα.

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΟΥ «ΠΡΕΠΕΙ»

Όταν δεν είναι «το πρέπει» μένουμε μόνοι
Μόνοι, καλώντας τον έρωτα για ένα ποτό
Κάπου στη λαγκαδιά κελαηδάει το αηδόνι
Και ένα φεγγάρι γελά στον ουρανό.

Τότε ο έρωτας ανάμεσά μας μπαίνει
Νοικοκύρης να τρυγήσει το αμπέλι
Του λες «η γλύκα σου με ευφραίνει»
Με το μούστο του μεθούν κι οι αγγέλοι

ΤΙ ΝΑ ΤΗΣ ΚΑΝΩ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ
(κατά το δημοτικό τραγούδι)

Τι να της κάνω της καρδιάς, της παραπονεμένης
Φορές με κάνει και γελώ φορές κι αναστενάζω
Ζητιάνος εγώ έγινα στα όνειρά σου τρέχω
Και εσύ μου λες «ζήλεψε την αγκαλιά που έχω»

Πως λιώνει το χιόνι στο βουνό σ' αυτό το
καλοκαίρι
Πως πέφτουνε το φθινόπωρο τα φύλλα απ' το
αγέρι
Έτσι και εγώ καρδούλα μου έμεινα
σκλαβωμένος
Μες της αγάπης τον καημό νιώθω φυλακισμένος

Παράτησα τα όπλα μου να ζήσω την αγάπη
Δεν ήξερα χωρίς αυτά αγάπη δεν υπάρχει
Τώρα τα ψάχνω είναι αργά, χάνω και την αγάπη
Και μένω εγώ πολύ φτωχός, ζητιάνος μες την
πλάση

Τα έχεις όλα και περνάς δίπλα
απ την καρδιά μου
Την βλέπεις, ίσως την πονάς μα φεύγεις
μακριά μου
Στύβουν και οι κουβέντες μας σαν βρύσες
μες την κάψα
Νιώθω πλέον ασήμαντος, στον ήλιο,
τρύπια ψάθα.

ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΣΟΥ

Το φεγγάρι παίρνει την ανηφόρα του ουρανού
Χλωμό κάνει βόλτα στης αγάπης την αυλή
Τα άστρα να του δώσουν λίγο φως προσπαθούν
Εγώ το φοβερίζω μη αγγίξει το δικό σου κορμί.

Απόψε θα σβήσω τη δίψα με δικά σου
όνειρα ξανά
Ελπίζοντας το φως του ήλιου να σε φέρει κοντά
Ξέρω πρέπει πρώτα να αποφασίσει η δική σου
καρδιά
Θα περιμένω στα όνειρά σου με μια δέσμη φιλία

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΚΛΕΙΔΙ

Με το μαγικό σου κλειδί εσύ
Πόρτες παραδείσου ανοίγεις,
Δεν ψάχνω να βρω το κλειδί
Θέλω να χαρώ αυτό που δίνεις

Είσαι ζωή, γυναίκα η αληθινή
Που ξέρει την αγάπη χωρίς όρους
Θέλω να βρίσκεις σε μένα το κλειδί
Που ανοίγει τους παραδείσους όλους.

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΝΑ ΣΑΙ ΠΑΙΔΙ

«Πώς μ' αγαπάς;» με ρώτησες πάλι
Αντί για λόγια σε πήρα αγκαλιά
Η ερώτηση δεν έχει απάντηση άλλη
Στην καρδιά σου η δική μου χτυπά

Ο έρωτας τρέχει σε λίγες στιγμές
Η αγάπη με τραίνο της ζωής μοιάζει
Ο έρωτας γεμίζει ευτυχία τις καρδιές
Την αγάπη τρέφει ν' αντέξει στ αγιάζι.

Πότε δική μας μια νύχτα θα 'ναι
Στην αγκαλιά μου εσύ να κρυφτείς
Φεγγάρι και άστρα να σε ζητάνε
Κι εσύ του έρωτα να σαι παιδί

**ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ, ΣΤ
ΑΣΤΡΑ**

Ουρανέ άναψε όλα τα άστρα,
Ήλιε, δώσε στο φεγγάρι άπλετο φως
Να βρει η αγάπη μου τη στράτα
Να 'ρθει να της πω, την αγαπώ.

Φεγγάρι μου κάνε μια βόλτα
Στης αγάπης μου την πόρτα
Δώσ' της για μένα ένα φιλί
Και θα μυρίσει η νύχτα γιασεμί

Σεις άστρα ξεκοπείτε όλα μαζί
Να πιάσει θέλω η δική μου ευχή.
Στις αγάπης μου την αγκαλιά
Θα είναι πάντα η δική μου καρδιά.

Στο Φεγγάρι, στ άστρα, στον ουρανό
Απόψε για την αγάπη τους μιλώ.
Δεν την βρίσκω και όταν είναι κοντά
Μου δείχνει πώς άλλον αγαπά.

Το Φεγγάρι τα άστρα στον ουρανό
Θα λούζουν τις νύχτες με χρυσό φως
Εγώ του Ήλιου θα πάρω το δίσκο
Στην αγάπη δώρο ν αφήσω

ΟΥΡΑΝΕ ΣΒΗΣΕ ΦΕΓΓΑΡΙ ΚΑΙ ΑΣΤΡΑ

Μια αγκαλιά μόνο αρκεί
Να λιώσουν οι πάγοι οι φρικτοί
Ακουμπημένη στα στήθια ποθώ
Την κόμη σου να γλυκοφιλώ.

Ουρανέ σβήσε φεγγάρι και άστρα
Η αγάπη μου μη πάρει άλλη στράτα.
Πολλά φιλιά αλλού δωρίζει
Και την καρδούλα μου ραγίζει.

ΤΟ ΜΑΚΡΙΝΟ ΑΣΤΕΡΙ

Μου λες στον ουρανό να ψάξω
Το πιο μικρό αστέρι για να βρω
Τόσο η αγάπη σου έχει βάθος
Εκεί, την περιμένω να βρεθώ

Μακρύς ο δρόμος μέχρι εκεί
Και η αγάπη μου θα κρυώσει
Τα φιλιά έχουν στύψει στη γη
Χωρίς αυτά πώς θα σώσει.

Με αποφεύγεις αγάπη μου, γιατί.
Μου έχεις στερήσει και ένα φιλί
Από μεγάλη αγάπη, φίλη θα γενείς
Στο τέλος μια ξένη που αγάπησα πολύ.

Έβαλες την καρδιά σε ρυθμό «θα δείξει»
«Το πρέπει» πάνω απ' όλα έχεις αρχή.
Στον πύργο της αγάπης που έχεις χτίσει
Μια - μια οι πέτρες πέφτουν στη γη

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

Το φιλί μας ήταν συντομότερο από το όνειρο
Μα είπε περισσότερα απ' όλα τα όνειρα μαζί.
Στο άνοιγμα της αγκαλιά σου θάμπωσε η αυγή
Ο Ήλιος βαριέται να πάρει τον ανήφορο.

Στο φως των ματιών σου την αγάπη συναντώ
Με τα μάτια χαϊδεύω τα σγουρά σου μαλλιά
Σπέρνω μύρια φιλιά στον αγηλό σου λαιμό.
Στα χείλη σου τα χείλη μου ακουμπώ καυτά.

Το κορμί σου μετράω με φιλιά πανωτά
Στις μικρές σου ρόγες η δαγκωματιά σμίλη
Ανάμεσα στα σκέλη σου βγαίνω παγανιά
Του έρωτα τη φλόγα να σβήσω στην πύλη.

ΑΕΡΑΚΙ ΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

Αυτό το Καλοκαίρι είχε το βάρος βουνών.
Η κάψα εξάτμιζε την ανάσα στο λαρύγγι
Το μόνο αεράκι η φύσα των αναστεναγμών.
Το δάκρυ της αγάπης έσταζε αλάτι στην ψυχή

Τα λεπτά ώρες, οι ώρες μέρες, βδομάδες μαζί
Ο έρωσ πυρωμένο γυαλί εκτεθειμένο στη βροχή
Οι δήμιοι αδυνατούν να εκτελέσουν την ποινή.
Τέτοιο βάσανο σε θύμα ποτέ δεν έχουν δει.

Αυτό το Καλοκαίρι με σπασμένες φτερούγες
φεύγει
Η αγάπη πίσω από το δάκρυ το αποχαιρετά
Στις πληγές του λουλούδια και άνθη σπέρνει
Να γεμίσει μ' αυτά τις μέρες μπροστά.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΣΤΗΣ ΚΙΡΚΗΣ ΤΟ ΝΗΣΙ

Χθες Οδυσσέας στις Κίρκης το νησί
Ένοιωσα τη σκλαβιά της ομορφιάς σου
Ο πόθος της αγάπης με κρατούσε εκεί
Το «πρέπει» με πρόσταζε μακριά σου.

Έφυγα, ηττημένος στο θέλω του «πρέπει»
Πήρα μαζί τα συντρίμια της καρδιάς
Τυλιγμένα σ' ένα κομμάτι νύκτας
Από πάνω έχασκε το Φεγγάρι
Και τα σκούρια βέλη
Είχαν βάλει στόχο την ψυχή

ΒΑΛΣΑΜΟ ΖΩΗΣ

Όλη μου η ζωή έτρεχε
Να κρύψει τον πόνο
Στης καρδιάς τα φύλλα
Μακριά από τον κόσμο
Που περούσε δίπλα
Ζητώντας να πάρει κάτι μόνο.

Μέχρι που ήρθες εσύ
Των ονείρων Ελαφίνα.
Η καρδιά μου άνοιξε τα φύλλα,
Να ξεμουδιάσει,
Να δει τον ήλιο,
Να νιώσει τρυφερά,
Να ξεχάσει τον πόνο.
Ανοιχτή σε μήκη και σε πλάτη
Να χωρέσει όλη σου η αγάπη
Να δώσει στη δική σου ψυχή
Το βάλσαμο της ζωής
Που λέγεται αγάπη.

ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΠΟΥ ΛΑΓΙΑΖΕΙ ΤΟΝ ΠΟΝΟ

Και όταν οι δυνάμεις θ' αγγίζουν το τέλος
Και όταν η σκέψη κουρασμένη θα γέρνει
Και όταν τα πάντα η νύχτα θα σέρνει
Και όταν η μνήμη θα είναι θολωμένη

Εγώ θα σ' αγαπώ
Ως την ελπίδα που παθαίνει τελευταία
Ως το αίσθημα που άνοιξες κουβαλάει
Ως το χαμόγελο που τον πόνο αφαιρεί
Και της καρδιάς δίνει θάρρος νικητή.

**ΣΚΕΠΑΣΜΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ ΜΕ ΝΕΚΡΕΣ
ΕΛΠΙΔΕΣ**

Απόψε εγώ δεν είμαι εγώ,
Η καρδιά μου όλο μαλώνει
Δεν ξέρω από μένα τι ζητώ.
Ο ύπνος γιατί δεν με ζυγώνει.

Τα όνειρά μου σε ελεύθερη πτώση
Τα περιμένουν χαράδρες υγρές
Τον πόνο θα βάλουν για στρώση
Θα σκεπαστούν μ' ελπίδες νεκρές.

Στην ψυχή μου σου έφτιαξα θρόνο
Κορώνα της ζωής σε θωρώ
Όλη τη φύση αναστατώνω
Τις ομορφιές σου για να βρω.

Φεγγάρι να σου βάψω τα μαλλιά
Ουρανό να σου βάλω στα μάτια
Για χαμόγελο τριανταφυλλιά
Τα χείλη να θρέψω με κεράσια

ΦΤΕΡΟΥΓΕΣ ΣΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ

Την αγάπη φούρκες στα νυσταγμένα μάτια.
Το χαμόγελο σου φτερούγες στην ελπίδα
Κάθε στιγμή παίρνω όλα τα μονοπάτια
Κοντά σου, να βρω ηρεμία.

Μου δείχνουν το δρόμο ψυχή και καρδιά
Μου λες έλα στη ζεστή μου αγκαλιά
Μου λες έλα, είσαι τόσο κοντά όσο μακριά
Δεν είναι όνειρο τα μάτια έχω ανοιχτά.

III

ΑΝΤΙΘΕΣΗ ΠΑΡΑΛΛΗΛΩΝ

Στο μίσος των ματιών σου
Ξεναγούσα την αγάπη μου.
Στον κήπο της ψυχής μου
Μεγάλωνες το μπόι του μίσους σου....!

ΤΟ ΚΥΜΑ ΚΑΙ Η ΑΓΑΠΗ

Η αγάπη στο κύμα μοιάζει,
Επιμένει υπομονετικά
φιλώντας το ακρογιάλι
Και φεύγει για να ξαναρθεί
Στην ίδια πάντα την ακτή.
Εσύ ως κύμα έρχεσαι,
Μουρμουρητά γι αγάπες
μιλάς στα βράχοι
Και φεύγεις για να αράξεις
σε μια νέα ακτή.

ΒΟΗΘΑ ΜΕ ΝΑ ΣΕ ΜΙΣΩ

Σήμερα η λογική έσταξε ξανά,
Αίμα στο κρίνο της αγάπης.
Από αγκάθια δικά σου φρικτά
Στης καρδιάς το πλατύ μονοπάτι.

Βρόντηξες της φυλακής την πόρτα τη βαριά,
Που ειρηνεύεις τον εγωισμό,
Για να μη νιώσεις θέλεις την καρδιά,
Στέγη αγάπης για τους δυο.

Φόρεσες στα χείλη μαρμάρινο φιλί,
Στα μάτια λάμψη σκοτεινή,
Για να σωθώ, βόηθα με να σε μισώ,
Η αγάπη δε σ' αφήνει, σ αγαπώ.

ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ ΑΓΓΕΛΩΝ

Έτρεξα να σου φέρω λουλούδια
μαζεμένα στον κήπο της ψυχής
Έτρεξα μη χάσουν τη ζωντάνια
τα σμαράγδια όλα της αυγής...
Έτρεξα...,
Την πόρτα μπρος μου κλείνεις...
Μέχρι εκείνη τη στιγμή είχα πιστέψει
Βλασφημία Αγγέλων δεν υπάρχει....

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΝΕΚΡΩΝ

Όταν σε σκέφτομαι,
Οι νεκροί όλοι σαλεύουν!
Όταν η ματιά μου ακουμπάει τη δική σου,
Οι νεκροί μαρμαρώνουν στη σιωπή τους.
Όταν θυσιάζομαι για να μη σε χάσω,
Οι νεκροί είναι όλοι ζωντανοί....!

Ο ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΜΠΗΚΕ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Φεύγεις με σκυφτό κεφάλι,
Σκορπίζοντας στην ελπίδα,
Τα όνειρα που θηλάσουν στην αγάπη,
Σαν κάρβουνα από φωτιά,
Που δεν πρόλαβες να ζεσταθείς
Παρά να σβήσουν αφήνεις
Και πονάς.

Το φως του Ήλιου έχω χάσει
Του Φεγγαριού είναι ψυχρό.
Ο πόνος μου το δίσκο του ροκανίζει,
Κίτρινο δρεπάνι αφήνει στον ουρανό.
Και τώρα τι να ελπίσω;
Θα ροκανίσει το δρεπάνι τον πόνο,
Ή ο πόνος θα ροκανίσει το δικό μου φως.

Με λάσπη από νύχτα του Δεκέμβρη
Φωλιά στην αγάπη τολμάς να χτίσεις.
Στην άκρη της ελπίδας η αγάπη μου προσμένει
Για την ευτυχία σου μαξιλάρι τον πόνο απλώνει.

ΑΡΓΕΙ ΝΑ ΞΗΜΕΡΩΣΕΙ

Περπατώ με το κεφάλι σκυφτό...
Ένα φως, ένα φως.... Είν’
Η αναλαμπή των ματιών σου;!
Προσπαθώ να το φτάσω.
Αχ, το χαμόγελό σου το ειρηνικό
Το σπρώχνει στην άκρη της νύχτας.
Και στην ψυχή μου,
Κάνουν κουμάντο οι βοριάδες.
Κουράστηκα!
Η απογοήτευση με θέλει χάρμυ.
Είδα την δύναμή μου στην αγάπη
Εύθραυστη σαν καθρέφτης.
Και τώρα...
Αργεί να ξημερώσει!

ΑΤΥΧΗΣ ΑΓΑΠΗ

Θα πρέπει να 'μαι ευτυχής
Ή να πονάω πρέπει.
Λεπτά οι ώρες, οι μαζί,
Κι η νύχτα μαύρο στέκι.

Το πέπλο της φοράω το βαρύ
Και μακριά σου πάω
Γιατί εκείνος σ' έχει εκεί
Και εγώ σ' αγαπάω

ΛΑΒΩΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Μαχαίρι μπηγμένο με πόνο πικρό
Τα ξένα χέρια που σε κρατούν.
Με πείσμα στη μέση θέλω να μπω,
Εμπόδιο στα χείλη που σε φιλούν.

Της αγάπης τα συντρίμια
Σε φύλλο της καρδιάς σου μαζεμένα
Με αγάπης στοργή προστατευμένα
Ανθόκρινα στην αυγή σκορπισμένα.

ΌΤΑΝ ΣΤΕΓΝΩΣΕΙ Ο ΟΥΡΑΝΟΣ

Του έρωτα ζητούμε το μέλλον
Ο φόβος σκοτώνει το παρόν
Για κάθε δέντρο φθάνει το τέλος
Όταν στεγνώσει ο ουρανός.

Ένα λουλούδι για να μένει,
Πάντα δροσάτο και ανθηρό.
Να το προσέχει κάποιος πρέπει,
Να του αυξάνει τον ανθό.

Στο αύριο δεν χωρούν οι τύψεις.
Σήμερα αίμα στάζει η ψυχή.
Παράτα της φυλακής τα τείχη,
Στο φως της αυγής θα είμαι εκεί.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ Η ΕΛΠΙΔΑ

Χέρι αόρατο μα ισχυρό
Τα φόρεσε όλα στο γκρίζο
Εμπόδιο στης νύκτας το φως
Τα ξανθιά σου μαλλιά αγγίζω.

Σε μανιασμένη θάλασσα κολυμπώ
Από το καΐκι μόνο μια σανίδα
Ψάχνω κάπου λίγο να πιαστώ
Τα δικά σου μάτια η ελπίδα

ΕΛΠΙΔΑ

Την καλημέρα της καρδιάς αναμένεις
Αργεί να έρθει, δεν λησμονεί.
Το κύμα τα τείχη της δέρνει.
Δεν λυγίζει, εσύ δική της αντοχή.

Πικρό το σάλι στο λαιμό
Τα λόγια γίνονται φαρμάκι
Δύναμη έχει η λέξη σ' αγαπώ
Μα είναι μόνη, αχ μονάχη.

Το κύμα μια μέρα θα κοπάσει
Κι ο ήλιος στα βράχια θα λάμψει
Η ματιά σου στη θαλάσσια γαλήνη.
Το χρώμα του ουρανού θα λάχει.

ΞΕΡΟΠΟΤΑΜΟΣ ΣΕ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΤΑ ΦΙΛΙΑ

Κουρασμένα τα αισθήματα επιστρέφουν
Στην αγάπη παρηγοριά να δώσουν.
Λιανοσκασμένη γη η καρδιά
Περιστέρι που τρέμει την μαχαιριά.

Κάθε μέρα λιγοστεύουν και τα λόγια
Ξεροπόταμος σε καλοκαίρι τα φιλιά.
Και φεύγεις, φεύγεις αλάργα, μακριά.
Για σένα είναι λύτρωση για μένα η σκλαβιά.

ἘΡΩΤΑΣ ΕΙΝΑΙ...

Αγάπη μου, όνειρα γλυκά
Χτες ήταν η ευχή σου
Και η μεγάλη σου αγκαλιά
Λιμάνι της ψυχής μου

Εκεί θα αράξω 'γω καράβι,
Χωρίς κατάρτι και πανιά.
Θα αναζητήσω το φεγγάρι,
Τον Ήλιο μες την καταχνιά.

Τις μπόρες λίγο να ξεφύγω,
Στο τρυφερό σου το φιλί.
Στο χάδι σου να συγυρίζω,
Την πονεμένη μου ψυχή.

Στον κήπο της γαλήνης σου,
Φύτεψα την αγάπη,
Έσπειρα και τις θύελλες,
Και τρέμεις σαν ελάφι.

Στην αγκαλιά σου τη ζεστή,
Εγώ ζητώ γαλήνη.
Εις της αγάπης το δεντρί,
Έχε εμπιστοσύνη.

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΧΑΜΗΛΩΝΩ

Όλες του κόσμου οι αγκαλιές
Πήραν τη ζεστασιά σου.
Όλες του κόσμου οι Κυριακές
Λάμπουν στο πρόσωπό σου.

Με ροδοπέταλα νωπά,
Γεμίζω τα όνειρά σου.
Τα άστρα φέρνω χαμηλά,
Να δούνε την καρδιά σου.

Στη λαβωμένη μου καρδιά,
Τα τραύματα λατρεύεις.
Που άφησαν εκεί πολλά,
Στη διάβα τους οι χρόνοι.

Το χάδι σου επίδεσμος
Και το φιλί μπαλσάμι,
Και της ψυχής το άγγιγμα,
Και Ήλιος και Φεγγάρι.

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ

Ήλιος πάνω στα βουνά
Το γλυκοφίλημά σου,
Ουράνιο τόξο στην κάμπια
Βρίσκω την αγκαλιά σου

Το ήλιο τρέχω για να βρω
Σε άλλη ράχη πάει
Το ουράνιο τόξο απατηλό
Το υγρό του φως σκορπάει.

Τον Ήλιο κρύβω μέσα μου,
Τα μάτια σου ουράνιο τόξο.
Ποτάμι βουβό η αγάπη μας,
Ποιος το γυρίζει πίσω

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΓΓΥΗΣΗ

Πάλι σήμερα στους δρόμους μονάχος
Με μόνη παρέα της αγάπης το άνθος
Σφιχτά την κρατώ μου γίνεται σκιά,
Να τη φιλήσω θέλω, φεύγει μακριά

Παρόν και μέλλον η αγάπη μου βλέπει.
Αγκαλιά η ανάμνηση πλέον σ' έχει.
Στον παρόν σου αγέριδες σφυρίζουν,
Το κερύ του μέλλοντος φοβερίζουν.

Απλωμένη έχει ρίζα στην καρδιά,
Την ψυχή μου στέγη κι αγκαλιά,
Συνοδό στο μέλλον την ίδια τη ζωή.
Τον ουρανό της Άνοιξης εγγυητή.

ΜΟΝΟ ΣΤΑ ΟΝΕΙΡΑ Σ ΑΓΓΙΖΩ

Το κύμα με επιμονή τρώει τα βράχια.
Η άμμος ό, τι απ' αυτά έχει μείνει.
Ένα μήνυμα φέρνουν γοργά τα ελάφια.
Η αγάπη σου παρόμοιο τέλος θα 'χει.

Μόνο στα όνειρα μπορώ να σε αγγίζω.
Τα όνειρα στην καρδιά της να κλείσω.
Εκεί την αγάπη μου ποτέ δε θα σβήσω,
Ορθό κυπαρίσσι τον ουρανό θα γρατζουνίσω

Τίποτε δεν μου λες, τα είπες όλα.
Το νήμα στο τηλέφωνο η μόνη ελπίδα.
Στη φωνή σου φυτρώνουν αγκάθια κάθε ώρα.
Στην ψυχή μου μπαίνουν κοφτερά λεπίδια.

ΑΝ ΔΕΝ ΕΡΧΟΣΟΥΝ ΕΣΥ

Στοιβαξα τα χρόνια της ζωής,
Σε ράγες ατσαλένιες να βαδίζει.
Να μοιάζει και πρωτοτυπεί,
Στο «πρέπει», που αποφασίζει.

Ήταν σαν έτη με μια εποχή.
Στην Άνοιξη έλειπε η αυγή.
Δεν θα το είχα αντιληφθεί,
Αν δε θα ερχόσουν εσύ.

ΕΡΩΤΙΚΟ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΟ

Τόσα δεσμά σε κρατούν αγάπη.
Στον κόσμο φυλακή δεν υπάρχει.
Η καρδιά σου ξέρει το μονοπάτι,
Οι σιδεριές δεν μποδίζουν να βγεί.

Χθες η ανάσα μόνο χώρια μας κρατούσε,
Τα βλέμματα χωρούσαν την άνοιξη όλη.
Η καρδιά μου στα λουλούδια πετούσε
Τη γύρη σκορπούσε στη δική σου αγκάλη.

ΑΣΠΙΔΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Η αυγή φυλά τις κορυφές στα βουνά
Η κούραση μου έχει τρυπήσει τα οστά
Η σκέψη κυρτωμένη ιτιά στα νερά
Της αγάπης τον ήλιο καρτερά

Έσβησα και πάλι της νύχτας την αφή
Με ένα πανέρι κρίνα και άνθη αυγής.
Θέλησα το δάκρυ διαμάντι να' ναι 'κεί
Να δεις την αληθινή, δική μου ψυχή.

Ασπίδα στην αγάπη βάλε την καρδιά
Την πίστη δρόμο να περάσει
'κει θα σου φέρω συντροφιά
Του κόσμου την αγάπη.

Νόημα έχει τώρα η ζωή
Σαν νοιάζομαι για σένα
Να σε φροντίζω με στοργή
Λουλούδι στον αιθέρα .

Η ΝΙΚΗ ΤΟΥ ΦΟΒΟΥ

Η τύχη χθες μας έφερε κοντά
Μας χώρισε ένα χέρι
Η αγάπη σπαράζει την καρδιά
Ο φόβος ένα ασκέρι.

Νίκησε ο φόβος πάλι χτες
Και το φιλί δεν πήρα
Μου είπε η καρδιά αν το θες
Γροθιά στο ξίφος χτύπα.

Η αγάπη είναι δυνατή
Όλα τα υποφέρει
Να είναι πάντα δροσερή
Τον έρωτα αυτή θέλει.

Πως τρέμει η λεύκα η ψηλή
Στη θύελλα πως στέκει
Τρέμει η καλή μου στο φιλί
Η αγάπη μου της πρέπει.

Πως στέκουν δίπλα τα βουνά
Τα δέντρα ριζωμένα
Στα στήθη σου έχω την καρδιά.
Ανάσα έχω εσένα

ΑΠΑΤΗΛΗ ΗΡΕΜΙΑ

Η αγάπη τα βουνά γκρεμίζει,
Με τον έρωτα να συναντηθεί.
Έτσι σ' αγαπώ όσο η γης γυρίζει
Και εσύ λες μ' αγαπάς πολύ,
Μα ηρεμείς
όταν τον έρωτα αλλού δωρίζεις.

Μοιρασμένη η καρδιά σου στα δυο.
Ένα κρύβει την δική μου αγάπη.
Τον έρωτα για άλλον, στο άλλο μισό
Κι ανάμεσά τους απειλεί φράχτης.

ΕΣΥ.

Ήλιο, ουρανό, Φεγγάρι
Λίγο άρωμα Άνοιξης
Και αφρό καταρράκτη
Με μέτρο τα χεις πάρει.

Του έρωτα το καριοφίλι
Δεν βλέπω. Το νιώθω
Στο δικό μου καρδιοχτύπι,
Να ζει ως τον μεγάλο πόθο.

ΔΙΛΗΜΜΑ

Μου λες η ζωή σου, άλλαξε πολύ.
Στο πρώτο όνειρο ήρθε να προστεθεί,
Καρπός της αγάπης της αληθινής,
Κουβαλώντας ένα δίλημμα μαζί.

Το «θέλω» απόχτησε φτερά αγάπης
Με Άνοιξη προικίζει τη ζωή
Το «πρέπει» η ίδια η αυταπάτη
Πιστεύεις σε Μάη, Γενάρη ζεις.

Της δικής μας αγάπης η χαρά
Συνδυασμό και των δύο μαζί
Το «θέλω» πηγαίνει μπροστά
Το «πρέπει» με ζήλο μεριμνεί.

Στο «πρέπει» προσέχεις κάθε σταγόνα
Στην αγάπη την κάνεις φυλακτό.
Να ζήσει, λες, η αγάπη ολοένα,
Για το «πρέπει» θα ζει ως μυστικό.

ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ ΤΟ ΣΤΙΓΜΑ

Δεν βρίσκεσαι ανάμεσα σε δυο,
Σε μένα είσαι δίπλα.
Ως όνειρο εγώ σ' αγαπώ,
Εκείνος σ' έχει προίκα.

Τυχαίνει να ναι μια ζωή,
Φύλλο σε τρικυμία,
Τα αλλάζει όλα ένα πρωί,
Του έρωτα το στίγμα.

Μες την καρδιά μου τώρα ζεις
Αγνή μου περιστέρα
Χόρτα τριγύρω μη τα δεις
Τριαντάφυλλα για σένα.

ΜΙΣΟΓΕΜΑΤΟ ΠΟΤΗΡΙ

Ένα ποτήρι μισογεμάτο μπρος
Με νερό ή φαρμάκι καμιά σημασία;!
Είναι πικρό και πρέπει να το πω
Ίσως ξυπνήσω από την ληθαργία.

Σε βλέπω και δεν πιστεύω στα μάτια
Μακρινή ανάμνηση τα δικά σου χείλη
Το δικό μου πλοίο με σπασμένα κατάρτια
Καραβοκύρη σε ζητώ στην πρύμη.

Το ποτήρι μπρος αδειανό
Η πίκρα πνίγει στο λαιμό
Δεν θα πάψω να σ' αγαπώ.
Και με το χάρο σαν διαβώ.

ΜΟΝΟ ΕΣΥ

Το άλφα και το ωμέγα στη ζωή μου εσύ
Λεπτό δεν λείπεις στο μυαλό μου, εσύ
Τα πάντα γύρω μου επισκιάζεις εσύ
Να σε αγγίξω λίγο, αποφάσισε εσύ.

Ο Ήλιος καίει, τα πάντα θαμπώνει
Της πίκρας το χρώμα η κάψα φορτώνει
Η νύχτα με δίψα την ψυχή σκλαβώνει
Η σκέψη στο μυαλό το κενό ανταμώνει.

Όποιος είπε η αγάπη είναι συνήθεια
Δεν του άγγιξε η φωτιά της τα στήθια
Η αγάπη είναι βάσανο μες τα ξενύχτια.
Περισσότερο βάλσαμο κι αυτό αλήθεια.

ΒΑΡΙΑΝΑΣΤΕΝΑΓΜΟΣ

Ποτάμι ο έρωτας βουβό μέσα μου ορμά, τρέχει
Κολπίσκο θάλασσας γλυκιάς να ηρεμήσει θέλει
Να αράξει πάνω στον αφρό, να τον φυσάει τ'
αγέρι
Γλυκό και αρμυρό νερό να ζήσουν ένα ταίρι

Ο ύπνος πήρε τα βουνά, εγώ τρέχω σε σένα
Είσαι δίπλα σ' άλλον, σφιχτά σε αγκαλιάζει
Τα μάτια πόνο κουβαλούν, τα χείλη στάζουν
αίμα
Κι πονεμένη μου καρδιά, βαριά αναστενάζει.

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΔΕΝ ΠΕΙΘΟΥΝ ΑΝ ΔΕ ΘΕΣ

Κοντά σου ήρθα με πόνο στην καρδιά
Έλπιζα θα δεις τη δική μου λαβωματιά
Δεν είχες για μένα ούτε μια ματιά
Και ένιωθα πουλί χωρίς φτερά

Είχες γι' αλλού άφθονο χάδι
Λόγια γλυκά και τρυφερά
Περίμενες να πω «καλό βράδυ»
Για τη δική του αγκαλιά

«Μείνε!» έλεγε επίμονα η αγάπη
«Φύγε» όριζε η ζήλια με θυμό
Στην καρδιά μεγάλωνε το άχτι
Βαρύς και ασήκωτος καημός.

Κάνε ο, τι θες, πες ο, τι μπορείς
Στην καρδιά μου όποτε μπεις
Θρόνο αγάπης εκεί θα βρεις
Για σένα μόνο με πόνο ψυχής.

Τίποτε δεν αλλάζει, είναι απόφαση καρδιάς
Αρκεί να το καταλάβεις και τότε θα δεις
Τα πάντα έχουν Ήλιο και κλώνο ελιάς
Και στην κορυφή εσύ κορώνα ζωής

Τα λόγια δεν πείθουν αν δε θες
Οι στίχοι μοιάζουν ξύλινοι κι αυτοί
Σου λέω την αγάπη πρώτα δες
Και τρέξε, τρέξε να τη βρεις.

Σκέψεις κακές μη φυτεύεις στο μυαλό
Μετά θα αρχίσεις να ρίχνεις νερό
Και σαν φυτρώσουν με σπαραγμό
Την αγάπη θα πνίξουν χωρίς δισταγμό.

ΝΑ ΠΕΙΣΩ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ ΝΑ ΕΛΠΙΖΕΙ

Κάθε μέρα μοιάζει να μου λες
Να πείσω την ελπίδα να ελπίζει
Και εγώ σου λέω αν το θες
Το όνειρο ζει κι η γης γυρίζει.

Σιδερόβεργο κλουβί
Σου έφτιαξε το «πρέπει»
Και η καρδούλα σου εκεί ζει
Ελεύθερη και αντέχει

Ο πόνος μου γίνε βουνό
Κοντά μου να σε ζήσω
Κι εσύ μου λες ολοταχώς
Πως πρέπει να σε πείσω

Η ΕΝΟΧΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

Την αγάπη τη θέλεις δυνατή
Τον έρωτα βλέπεις ενοχή
Η αγάπη χωρίς έρωτα δε ζει
Μοιάζει με ξηραμένη γη.

Μετά τα όνειρα απαγορεύεις
Τα κρίνεις γόνους ενοχής
Στον έρωτα λες ο, τι προκύψει
Στην ελπίδα να γίνει προσευχή.

Η αγάπη μας αμπέλι γεμάτο
Σταφύλι γλυκό και μοσχάτο
Τον έρωτα τρύγο ανυπομονεί
Να δώσει ακόμα και την ψυχή.

ΓΕΝΝΗΜΑ ΚΑΡΔΙΑΣ

Το « σ' αγαπώ» είναι γέννημα καρδιάς
Δέκτης του είναι μόνο μια ψυχή
Η καρδιά μου άνθισε πρώτη φορά
Βοήθα την ψυχή σου να πειστεί

ΚΙΡΚΗ

Αυτό το Σαββατοκύριακο πέρασε γοργά
Το πρόσωπό σου φορούσε χαμογελαστό
Οι ώρες έτρεχαν γιατί σ είχα τόσο κοντά
Τις ζούσα ως βάσανο, δεν σ άγγιζα λεπτό.

Είμαι ποτάμι που φουσκώνει η καταιγίδα
Τη δικιά σου αγκαλιά έχω βάλει προορισμό
Το κάθε ποτάμι τη θάλασσα έχει πατρίδα
Την αγκαλιά σου κάθε μέρα εγώ επιθυμώ.

Η αγάπη της θάλασσας έχει μεγέθη
Το κάθε ποτάμι χαλαρώνει στο δικό της χάδι
Εγώ περιμένω μέρες να ζήσω τη μέθη
Του έρωτα την αγκαλιά και τα δικά σου άνθη.

Στα όνειρα ο προορισμός μου έχει τύχη
Εσύ από πάνω έχεις καθίσει ως η Κίρκη
Όποτε της ζωή του επιτρέπεις με πήχη
Πιο πολύ τα όνειρα του δίνεις για σπίτι

ΕΙΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

Κάθε μέρα που περνά
Βλέπω και πιο καθαρά
Κι η καρδιά μου λαχταρά
Γιατί τόσο σ' αγαπά.

Κοιμάμαι, εσύ
Ξυπνώ, εσύ
Ανασαίνω, εσύ.
Βλέπω, εσύ
Σκέφτομαι, εσύ
Μιλώ, εσύ
Ονειρεύομαι, εσύ...!
Σ' αναζητώ κάθε στιγμή
Είσαι παντού
Μόνο να σε συναντήσω
Δεν μπορώ!

ΣΒΗΣΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Εσύ που πότε – πότε λες πως μ' αγαπάς
Την αγάπη μου βλέπεις σαν σκλαβιά
Και μακριά της την δική σου λευτεριά
Ε ..έναν ζητιάνο μη τον λυπάσαι πια.

Φύγε, τη λευτεριά να ζεις ονειρεμένη
Του ζητιάνου η καρδιά θα περιμένει
Θα έχει για σένα αγάπη πονεμένη
Κι ας βλέπει την αγάπη σου σβησμένη.

ΌΝΕΙΡΟ ΔΙΠΛΩΜΕΝΟ ΣΤΑ ΔΥΟ

Πάλι απόψε θα γείρω το κορμί
Σε ένα όνειρο διπλωμένο στα δυο
Το ένα μισό της αγάπης κατάρτι
Το άλλο του σκότους το φως.

Την φράση «τα όνειρα δεν βγαίνουν»
Πίστεψαν όσοι δεν αγάπησαν ποτέ.
Τα όνειρα την καρδιά σου μαραίνουν.
Η αγάπη μου θρέφει αντοχές.

Η αγκαλιά μου όνειρα μεγαλώνει
Άνθη τους βάζει και τα τρέφει φιλιά
Τα πάντα εσύ αναστατώνεις
Εσύ που φεύγεις μακριά

ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΔΕΝ ΦΤΙΑΧΝΟΥΝ ΠΟΙΗΜΑ

Απόψε οι στίχοι, κουτσοί, στραβοί
Άκρη δεν βρήκαν ποίημα να χτίσουν.
Τους έπνιγε η αγάπη η τρελή,
Και το κενό - σαράκι μου τρώει την ψυχή
Τι μπορεί να πω - ζω σε παρακμή
Σε μένα «οι αξίες βραβεύτηκαν με «X»
Έχω μείνει ερείπια - στην καρδιά λείπεις εσύ
Αναρωτιέμαι με πόνο και θλίψη μαζί
Κουρέλι ως είμαι τι ζητάω στη δική σου ζωή.

Η ΦΥΓΗ

Φεύγεις...
Βουβά τα βάρβαρα βήματά βρυχώνται
Στα ξανθά άνθη των ελπίδων μου
Στριμώχνονται ... δεν φοβούνται
Να μάσουν σε μεταξωτό μαντήλι
Από όνειρα φτιαγμένο
Το αίμα που στάζει η ψυχή σου...!

2022